

Найден Вълчев

Слънцето, нейният златар
небесен

Лиана Даскалова. Ярък поет, отдавна показала свое око да вижда нещата и своя ръка на художник, артистично да възплъти в строфите си мисли, образи, идеи, вълнения.

Тя има просторна тематична палитра и широк кръг почитатели. Малки и големи.

Всичко цветно, звучно, а зад него неназрачно кръжи в орбити и ни говори мисълта в синтезирано внушение, че и увлекателен разказ. Там слънцето, нейният златар небесен, я буди цялата позлатена, там пчелите държат исото на голямата обедна литургия, тя тъче живота си както си ще, както си ще го ниже, мъка я пие, но го пее като лебедово соло, преди да се слее с хора на тихата равна трева.

В същия този живот, където тя броди по брега на Тиса, обрива се в катедралата на Моне, брои капките от шишенцето на нощното шкафче и където печално открива, че и местоименията имали времена: там, където двамата казвали ние, е минало време, а където казва аз, е в непоправимото сегашно.

В концерта на Лиана Даскалова ще чуете луди ветри и тихи ручей, ще видите градски улици и полски простори, ще видите как капитан Енглендер ще се изправи на палубата на „Радецки“ да отдаде чест на Ботев, как Яворов ще прочатка на чирпански файтон.

Ще усетите диханието на България, под чието небе поетесата вижда боянската Десислава като дълга епична поема, а себе си като кратък лирически стих.

На нейната улица гълъбчето вади изпод крилцето си своя часовник, вижда, че е време да загука, слънцето тръгва справедливо да огрява до обед четните, следобед нечетните номера, сякаш се държат за ръце, и животът продължава да тече и да не изтича.

Всичко това е събрано в края на лятото като в ракла, която някой някога ще отвори, така както се отваря капак на пиано. Ще блеснат багри, ще екнат звуци, ще се отвори небе за духа.

КРАЙ

© Найден Вълчев

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9824>]